

[Oluf Pedersen.]

har forandret sig fra et forvirret slaget Folk til Verdens dristigste og mest handlekraftige Nation.“

Man kan dog vist uden Overdrivelse sige, at det er en næsegrus Beundring for Hitler og hans Mænd. Det hedder i denne Bog til Indledning om Forholdene her i Landet, at „dette her bliver ikke ved at gaa . . .“. „Vore gamle politiske Partier er kun døde Institutioner . . .“, og: „Vi er nu inde i et politisk Tidsskifte, der er lige saa afgørende som Enevældens Fald“. Man saa nok sige, at her staar man i Sandhed over for en „Genrejser“.

Side 11 i Bogen om Danmarks Frihed hævder Forfatteren, altsaa Kirkeministeren, det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, at „en militær Revolution kunde i Danmark gennemføres naar som helst af ganske faa Mænd, der turde“. Han tilføjer dog: „Men dette er ikke nok. Det er ikke Sagen.“

Men jeg spørger: Vilde det nu ikke gaa med Dansk Samling, ligesom det gik Frits Clausen, der ogsaa vilde overtage Styret her i Landet? Det var i Sommeren 1940. Jo, det vilde vel nok gaa Dansk Samling paa samme Maade, som det gik Frits Clausen, at Politiet maatte træde til for at beskytte „Oprørerne“ mod Befolkningen. En Mand, der kan skrive saadan om det danske Folk Stilling, at en militær Revolution kunde laves af ganske faa Mænd — han kender overhovedet ikke det danske Folk.

Kirkeministeren, det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, vilde i den samme Bog; „Danmarks Fremtid“ — det er Side 28 — snarest have Danmark ud af Folkeforbundet, han vilde have de radikale Politikere afløst af „Hjemmevendere“, og han henviste her til Helmer Rosting, hvis nogen kender den Herre. Værre er det dog, at han Side 50 erklærer, at samtlige Ministre fortjente at sættes i Fængsel — mindre kunde ikke gøre det. Side 37 indrømmede han gerne, at Sovjetrusland er Barbari, og derfor bør det danske Kommunistparti da ogsaa snarest opløses ved Lov.

Saadan skrev Kirkeministeren, det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, i „Danmarks Fremtid“ Side 37. Jeg ved ikke, om jeg skal læse mere op fra den Side?

Det hedder i „Det tredie Standpunkt“, 2den Aargang, 1937—38, Side 139:

„I denne Forbindelse erkender vi tilfulde den Betydning, som National-socialisterne har haft alene ved Sejren over Kommunismen inden for sin Nation, saavel som for hele den vesteuropæiske Kultur. Vi anerkender ogsaa de fortsatte

Bestræbelser, der saavel fra Tyskland og Italien som fra andre Lande gøres for at bekæmpe Kommunismen og dens skadelige Indflydelse. Ogsaa vi unge i Danmark er at finde paa den Linie, der betyder uforsonlig Kamp mod Kommunismen.“

Alt i alt synes jeg, at dette underbygger, at der gik mange Traade fra Dansk Samling til det nationalsocialistiske Tyskland. Jeg synes, man maa give „Frederiksborg Amtsavis“ Ret, naar den siger, at Kirkeministeren tidligere var en ivrig Tilhænger af Hitler-Tyskland. Og der er ogsaa andre, der mente det samme. Den nuværende Minister uden Portefeuille Aksel Larsen skrev i et Forord til en Beretning om en Proces, der foregik i Rusland i 1938, følgende om Forrædere: „Fascistføreren herhjemme, Arne Sørensen, har jo tidligere været socialdemokratisk Højskolelærer.“ Der er altsaa andre end mig, som paa det Tidspunkt regnede den nuværende Kirkeminister, det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, for at være Fascistfører, og det er næppe tilfældigt.

Jeg synes, det er klart, at Grundlaget var der for et nærmere Samarbejde, og jeg kommer saa til Stævnet i Lübeck.

Maa jeg først sige, at Kirkeministeren oplæste her mine Taler. Hertil skal jeg kort bemærke, at Dansk Samling, Kirkeministeren, det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, havde Sympati for Nazisterne, men hadede Tyskland, mens det for mit Vedkommende ligger omvendt, at jeg har en vis Sympati for Tyskerne, men hader Nazisterne.

Beretningen fra Lübeck — der jo er affattet af en Mand, som ikke var Deltager i Forhandlingerne, men dog har været til Stede og ogsaa har været i Stand til at give en ret god Fremstilling af, hvad der foregik — foreligger, som jo ogsaa Kirkeministeren, det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, indrømmer, baade paa Dansk og paa Tysk. Han indledede med at sige disse Høfghedsfraser, som han kalder det:

„Det er første Gang der kommer en samlet Hilsen fra Danmark til det nye Tyskland, og vi vil derfor gerne ledsage den med et Par Bemærkninger til vore danske og tyske Læsere.“

Han spotter derefter over de Danske, som siger nej til det nye, det nationalsocialistiske Tyskland, tre Gange daglig, og skriver derefter — Side 121 i „Det tredie Standpunkt“ —:

„Men der er to andre Parter, der mere og mere har fundet hinanden. Det er de Danske, som vil en Fornyelse